

רְגִוִּיכִים גַּרְנוֹאָולֶד וְפִנְתִּית

והחמור החביב

מאת היינריך הופמן

1871

ויש גם חמור שראה את הכל, לוועס דרדרים וקצ'יר וכשהוא לוועס אותם כר, הוא מהרהר תוך מבט וקנוטר הכלב המלכוטי יושב ביןיהם עגול ושמן. קדימה.

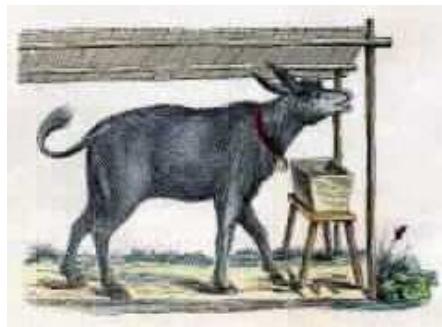
המלך והמלכה גאים מאד. כל הימים הם יושבים על כסאות זהב, וכתרי זהב לראשם, וקנוטר הכלב המלכוטי יושב ביניהם עגול ושמן. ארבעה.

הנסיך גרונוולד, בן המלך דומה מאד לאבא שלו. הוא כעסן, יהיר, צעיר בעל תכונות מצערות. ארך אחותו, הנסיכה פנינית היא כמו קרן אור של ירח. לבה טוב וסובלת מאד מהטרדות של גונולד.

אר פנינית מתחילה לבכות. היא נותנת למסכנה את כל כספה. הו, עכשו הם יוכלו לאכול לשובע! פנינית נותנת להם גם תפוחים ולחם, מנחמת את המסכנים, מעודדת אותם. לכל אחד יש לה מילה טובה. החמור מביט על כל זה, ומונען באוזני באורוותו. "איזה זוג מלכוטי יהיר. הגאווה תביא אסון עליהם!"

בשבת כל הפליה יצאת לטiol. המלך צועד קדימה והמלכה מיד אחריו. מגיעים מיד אנשים עניים, עיריים וזקנים, מיואשים מרוב רעב, אבות אמהות, בניים ובנות. לכולם רק בקשה אחת: "רחמו علينا, תנו מטבח סוף! תננו פרוסת לחם!" המלך לא שם לב והוא צועד קדימה. המלכה מקמטת את אפה. וכשהם מתקדמים כר, מופיעה פטאום אישה עם ילד קטן. הנסיך גרוןוואלד מכח אותה במקלו, וקנוטר קורע את בגדיה. איזה לב קשה! ממש לב מאבן!

"הִ, חָמֹר! לְאַט לֶרֶ! עַצּוּר! אֵל תְּדַהֵּר כָּל כָּר!"
 אֲרַח הַחָמֹר לֹא מַקְשִׁיב. הַוָּ רַץ קְדִימָה, לֹא עַזְרָ,
 מַקְפִּץ מַעַל אֲבָנִים וְתַעַלוֹת.
 וּפְתָאָם צְוָמָחוֹת לְחָמֹר כְּנָפִים עֲנָקִיות. הַוָּ יְכֹל
 עַכְשֵׂיו לְהַתְּרוּם בָּאוּרָ. הַנְּסִיר גְּרוֹנוֹוָאַלְד קָרָא
 לְעַזְרָה, אֲרַח הַמְּתַרְוָמִים מַהְרָ לְתוֹר עֲנוֹנִים. לְמַרְוָת
 הַנְּסִיר בָּוֹכָה וּמַילָּל, הַטִּיסָה נַמְשָׁכָת.

יּוֹם אֶחָד יֵצֵא הַנְּסִיר גְּרוֹנוֹוָאַלְד, בְּמַצֵּב רֹוח מַרְוָמָם,
 לְטִיאֵל בְּשִׁדּוֹת עַל חָמֹרָו. הַוָּ רֹכֵב עַלְיוֹ כָּאַילָו כָּל
 הָעוֹלָם שִׁיר לֹו.
 וְחָמֹר אָוָמֵר לְעַצְמוֹ: "מֶר נְסִיר, אַתָּה כָּל כָּר מַרְוָצָה
 מַעַצְמָר, אֲבָל עַכְשֵׂיו אַתָּה בִּידֵי!"
 הַמְּעוּבָרִים דָּרַךְ שָׁדָה קָרְבוּ לְעִיר. הַנְּסִיר מַכָּה בְּחָמֹר
 וְאָוָמֵר לוֹ לְרוֹץ וּלְקַפּוֹץ. הַמְּדוּרִים מַהְרָ וּמַהְרָ יוֹתָר,
 עַד שְׁגָרוֹנוֹוָאַלְד מַקְבִּל סְחַרְחוֹתָה.

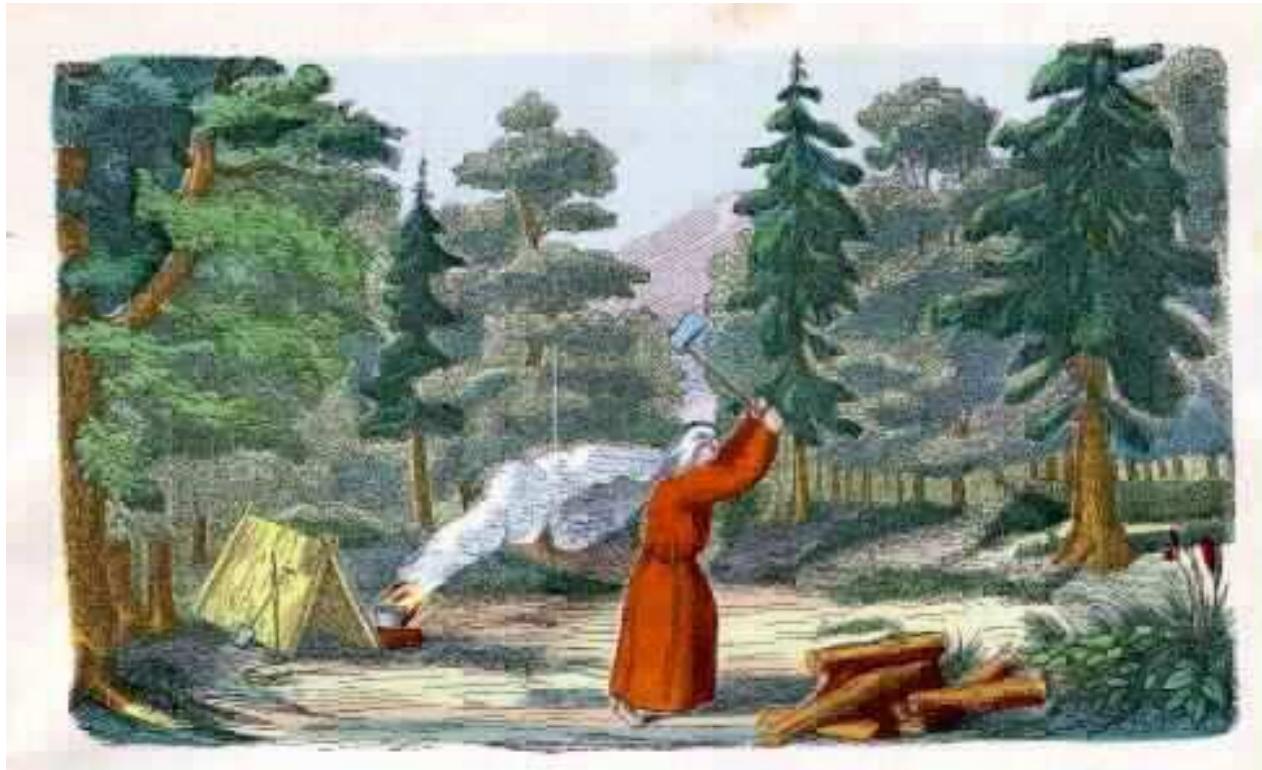

והחמור אומר שוב: "עכשו מתחילה העונש שלך. אתה זקן ואילם ותישאר כך עד שיעבור הזמן העונש שלך. תישאר כאן בעיר הזה עד שהקסם יחלוף. אין מכאן כל דרך מוצא. תתחילה לחשוב על מעשייך! נסה לתקן את דרכך!"

עם המילים האלה החמור מתרחק, משאיר את גראנוואלד לבדו ובדרכים ידועות רק לו חוזר לאורוותו.

בסוף הם מתחילה לרדת לאדמה. מתחתם יער ירוק. החמור מסתובב לנסיך ואומר: "הנסיכה לא מצאה חן בעיניך? כאן אנו נעצור, אדון גראנוואלד, בתוך העיר הירוק הזה. שים לב כמה מהר אנחנו נוחתים".

תוֹךְ כָּדִי הנחיתה נופל נסיך גראנוואלד לאדמה. מבטו מופתע, וכשהוא מגיע לאדמה קורה דבר מופלא: הוא כבר לא נער צעיר: שערותיו לבנות, ארשת פניו זקנה, גלים חומה עוטפת את גופו. והוא לא יכול להוציא הגה מהפה, וזה שמחיד אותו ביותר. מאותו הרגע הוא נעשה אילם לגמרי, ורק מביט בפחד גדול סביבו.

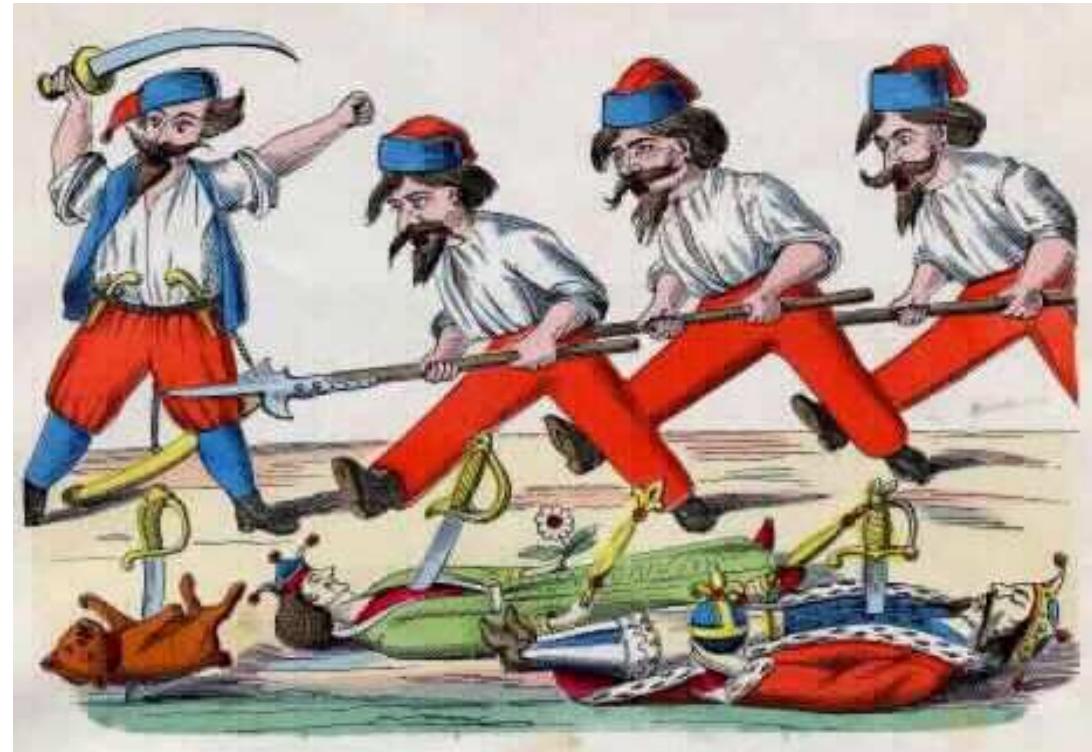
עכשי תבין את האנשים העניים, כי אתה בעצמך עני.
היות אולי רוצה לאומר: "תנו לי פרוסת לחם!" אך גם
זאת לא תוכל, כי אתה אילם.
גרונואולד בנה לעצמו בקתה מזרדים ועלوها, וכך חי
שנים אחדות בשקט, רק לבחון.

הו, גרונואולד! איה ההיירות שלך? אתה נסיך, אבל
אתה מוכראח לחתוב עצים, לחפש גרגירים בעיר כדי
לא לשבול רעב. CUT מזונך לפת בר, שורשים ועשב
מאכל. תתרgal לאוכל גס וכשתמצא ביצת ציפור,
תהייה לך חגיגה ממש.
CUT יהו חיר קשים ותחשוב שאכן כר מגיע לך.
תיזכר בבכי מר באחותך ובהוריך.

ומתוֹר הַצָּעֵר הַרְבָּ קִנּוֹטֶר אָכֵל עֲכַשְׂיו כְּמוֹ שִׁישָׂה.
אָרָעָד מַעַט יָגַע אָסּוֹן נּוֹסְפָּ, עַלְיוֹ מְסֻופָּר בְּעַמּוֹד
הַבָּא.

ובינתיים באַרְמָוֹן המֶלֶך בְּכוֹים וְמְתַאֲבָלִים. המֶלֶך
משפִיל את רַאשׁוֹ הַגָּאה כִּי לְקַחַו לוֹ את בְּנוֹ האַהֲבָה.
גם לְמַלְכָה מְתַאֲבָלָת לֹא פְּחוֹת, הַרְיָ חַסְרָ לָהּ הַיְלָד
שָׁלָה. וגם פְּנִינָת יוֹשְׁבָת וּבוֹכָה מְרוֹת.

החמור ראה את הכל מתוור האורווה שלו ואמר לעצמו: "CCR צריך להיות. אבל את פנינית אציג עכשו".

יום אחד למלכה פורצים אויבים והם שורפים והורגים את הcola. אלה היו אנשים אכזריים, שגם אומץ לב ונשאך לא עצרו אותם. הם המיתו את כל שומרי הארמון וכבשו את בירת הממלכה.

ובחזר, לאור היום שכב המלך ממש הרוג וגם המלכה שכבה לידיו ללא רוח חיים. חרבות רחבות תקועות ללא רחמים בחזיהם של שני אלה. וגם קנותר קיבל את שלו ותקוע היה על שיפוד. **הו יהירות, لأن את מביאה אנשים!**

ושוב התרומות החמור לעננים, אך פנינית לא פחדה כלל. ישבה על גבו בשקט כי האמונה שהחמור נאמן לה. וכך הם עפו בקלות והרחיקו מגאותנים. עד שבסוף החמור שוב התחל לנחות על הקרקע.

*

הוא בא אליה וקורא: "מהרי! קפצי על גבי ילדה מלכוטית! אציל אותך ואביא למקומות מרוחק ובטוח." בלי לחשوب הרבה קפזה פנינית על גבו של החמור הטוב והם יצאו לשדות, רוחוק מהארמון מלא דם.

והיא עדין לא מבינה ואומרת: "אישי זקן ומוכבך,
אני התיחס אליו בחמלה. אני בת מלך מסכנה."
הוא בוכה מיאש, ומזמין אותה לבקתה שלו. ולמהרת
כשהיא מספרת לו על האסון הוא נעשה עוד יותר
אומלל.

*

הנה צועדת פנינית בחורשה, מובילה את החמור
בחבל, עד שהיא מגיעה למקום בו עומדת הבקתה
של גראונוואלד. היא מביטה על האיש הזקן בלי להכיר
אותו כלל. אך הוא מכיר מיד את אחותו, בא אליה
במחירות כשמיענו זורח אושר. אבל היא נרתעת.
והוא רוצה לשאול: "אינך מכירה אותי?" אך אינו יכול
לדבר.

החמור רק מנענע בראשו, הולך לעיר ב מהירות ותור
זמן קצר חזר בצעד זהיר ועליו שני סלים שהוא נותן
לפנינית. היא פורסת מפה לבנה, ומוציאיה עוגה
טעימה ויין טוב, צלי, לחם ותפוחים. גרונו אלד מביט
בהתותבות, כמה שזה חסר היה לו.
וכשהכל כבר מוכן, מתישבים שניהם לארוחה.

בצהרים גונולד מראה לה את מזונו הדל, שמננו
עשה צנום מאד. אך היא אומרת מיד "ידידי, על
יאוש, החמור יביא לנו כל הדרושים" ומצווה לחמור:
"הביא לנו אוכל טעים!"

החמור מצוחצח למשען מנצח על כל התזמורת, כשפנינה מצטרפת ושרה שיר נחדר בקול שנישא לכל צמרות עצי העיר. ורק גרוןו אלד המסקן אינו יכול להצטרף כי הוא אילם, ורק מקשיב למנגינה היפה.

ביום השבת, שהוא יום מנוחה לכל, באות אליהם חיוט עיר שונות. השועל לוקח כינור ביד כי הוא נגן מומחה. הסנאי מנגן בחליל והדוב בא מההרים עם הקונטרבס שלו. האיל נושא בקלרנית והארנב מתופף בתופים. הצבי מנגן בקרן יער באמנות רבה, ומענפי העיר מסביב נשמעת שירת הציפורים.

cut ירדו משמיימ שמי נשרים. אחד הוריד את גלימתו של גרונוולד, השני את זקנו והשער הארוך. ואז פתאום ראתה פנינית שאחיה עומד לפניה. שני הצעיריים הנפלו בזרועות זה של זה, ובכו מרוב האושר.

cut הודיע החמור: "עכשוו עליינו לחזור לבירת הממלכה. גם שם נגמר האסון".

ביום בו עברה השנה השבעית של מבחנו של הנסיך, הוביל החמור את גרונוולד עם פנינית לקצה העיר. כשהם מביטים על השדות נשמע פתאום צלצל פעמוניים. שנים-עשר פעימות נשמעו. הם נבהלו מאוד, כי צליל הפעמון דמה להם לזה של ארמן המלכות.

ואז הודיע החמור: "עבר זמן העונש. הגיע עת לחזור למה הייתה קודם. את, פנינית, הוכחת את נאמנות אהבה שלך. ואוטך גרונוולד הסיגוף שחרר מגאותך. הכרת עכשוו את טעמו של העוני".

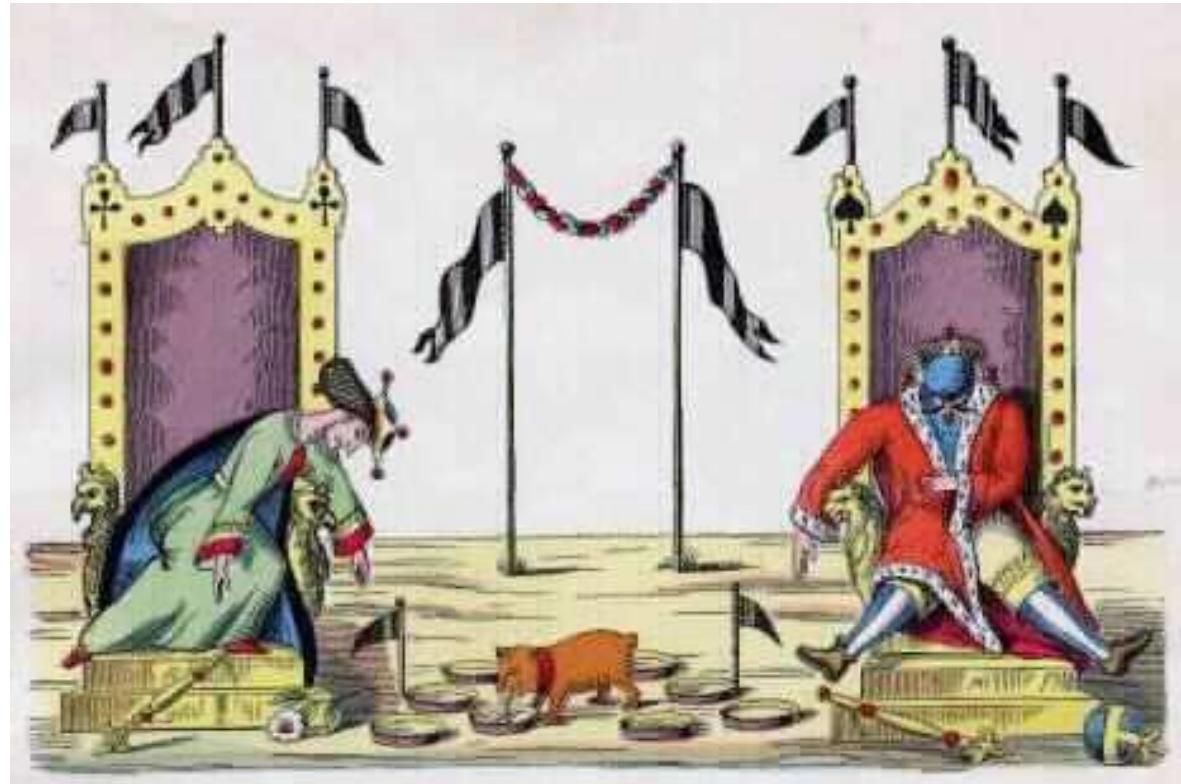
"**אנחנו הולכים בכל העולם, עוצרים מתי שננו
לנו. אנחנו התזמורת המשעשעת. הירח זורח,
השמש חממת לנו נשארים נאמנים לכל בעלי
הארץ.**
**וכך אנו עוברים בכפרים ועיירות. נפתחים כל
החלונות למשמע השירים שלנו. בנות רצות
לקראתנו ו מביאות לנו זרי פרחים".**
**כך הלכה התהלוכה זמן רב, כי עיר הבירה הייתה
רחוקה.**

**זוג הצעירים חוזרים עכשי הביתה עם זרי פרחים
בשערות. שניים יושבים על החמור הנאמן והאחות
מחזיקה חזק את אחיה שמצוהשוב.**
**גם החיות מתzMורת העיר מצטרפות לתהלוכה. כל
 אחת עם כלי הנגינה שלו. הדוב עם הקונטרבס,
 הסנאי עם החליל, השועל עם הכנור, האיל עם
 הקלרניט והצבי רץ עם קרן עיר תלוי על צווארו.
 ובקצב ההליכה מתופף הארנב על התוף שלו.**
 **הם מגיעים לרחבה יפה בעיר ושם מנגנים שיר, מלא
 ידידות ואושר.**

חרבות ושלפו אותם בזרירות מחזיהם של המלך והמלכה. אלה קמו מיד כי הכל היה רק קסם והם לא הומתו ממש.
מלך והמלכה לא יכלו להאמין שהם שוב בחיהים, ואפילו קנוטר עשה גלגת.

ובזמן שלגרונוואלד הוחזר המראה הקודם שלו, המלך והמלכה שכבו עדיין באותו המקום. גם קנוטר תקוע על שפוד שכב מת כליל.
אר כשהפעמן צלצל שנים-עשר פעמים הופיעו בשמיים שני עורבים. הם תפסו במקורייהם את

המלכה התעלפה על כס המלכות, הכתר, שרביט
ותפוח הזהב שכבו על הארץ ואפילו קנוטר התעצב
כל כך שהפסיק לאכול.

אר השמחה לא ארכה זמן רב. הם התחלו לדאג.
"אייפה הילדים שלנו?" בכתה המלכה. היא התיפחה
בקול: "מה לנו החיים והמזל. מי יחזיר לנו את
ילדינו?"
אבל גדוול נפל על כל המדינה. בכיה ראש העיר
והaicר, החיטט, הסנדלר, הטוחן, הנפח ואפילו
האופה.

ואז אמר המלך: "שמחה גדולה לנו היום. אבל לא רק אנו צריכים לשמחה אלא כולם סביב. לכן נארגן עכšíו חג ילדים גדול, נביא הנה את כל ילדי הממלכה!"

ואז הופיעו הילדים עם תהלוכת התצמורות. "הנה הם, הנה הם חזרו". גראונוואולד נפל בזרועותיו של המלך ופנינית בדמותה התחרבה עם המלכה, וקנווטר מרוב שמחה עשה גלגולת שנייה.
ורק החמור התרחק בשקט וחזר מיד לאורוوه. שם הוא עומד ולועס את הדרדרים וחציר.

הם באו מכפר ומעיר,
לרקוד על משטח גדול.
מלך ארגן את
החגיגה. תזמורת
החיות נגנה לרקודים.
הסתובבו, שמחו, רקדו
ושרו שירים שמחים

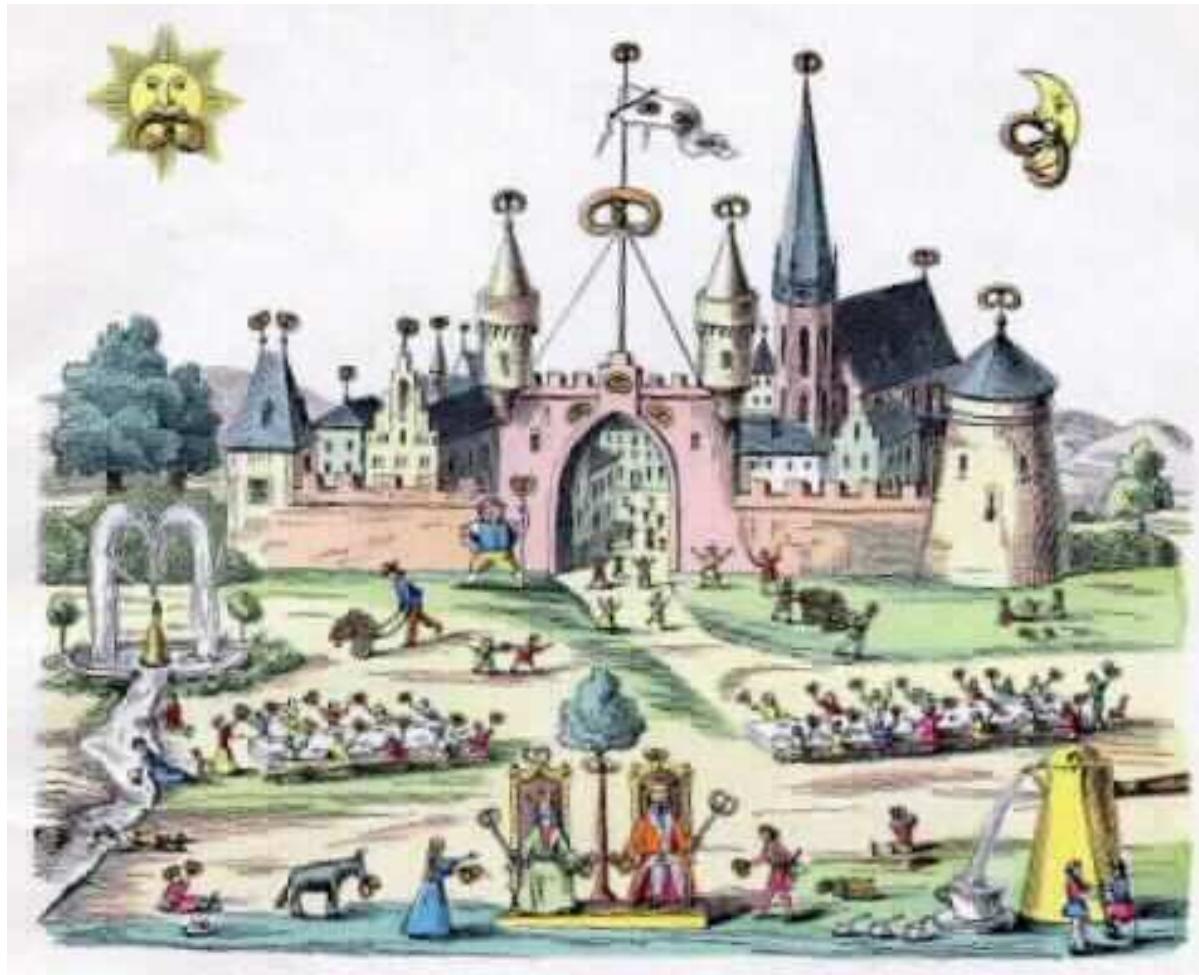
**ובסוף יצאו כולם בתהלה שמחה,
התחרו בזוגות, זרקו פרחים זה על
זה, ריקדו דרך הגנים ושדות. וקנוטר
רצ לפניהם כי הריח ארוחה טובה.
הילדים קופזו ושרו: אנו רצים
בשערת ארוכה. קופזו וריקדו עד
שתתעיפו!**

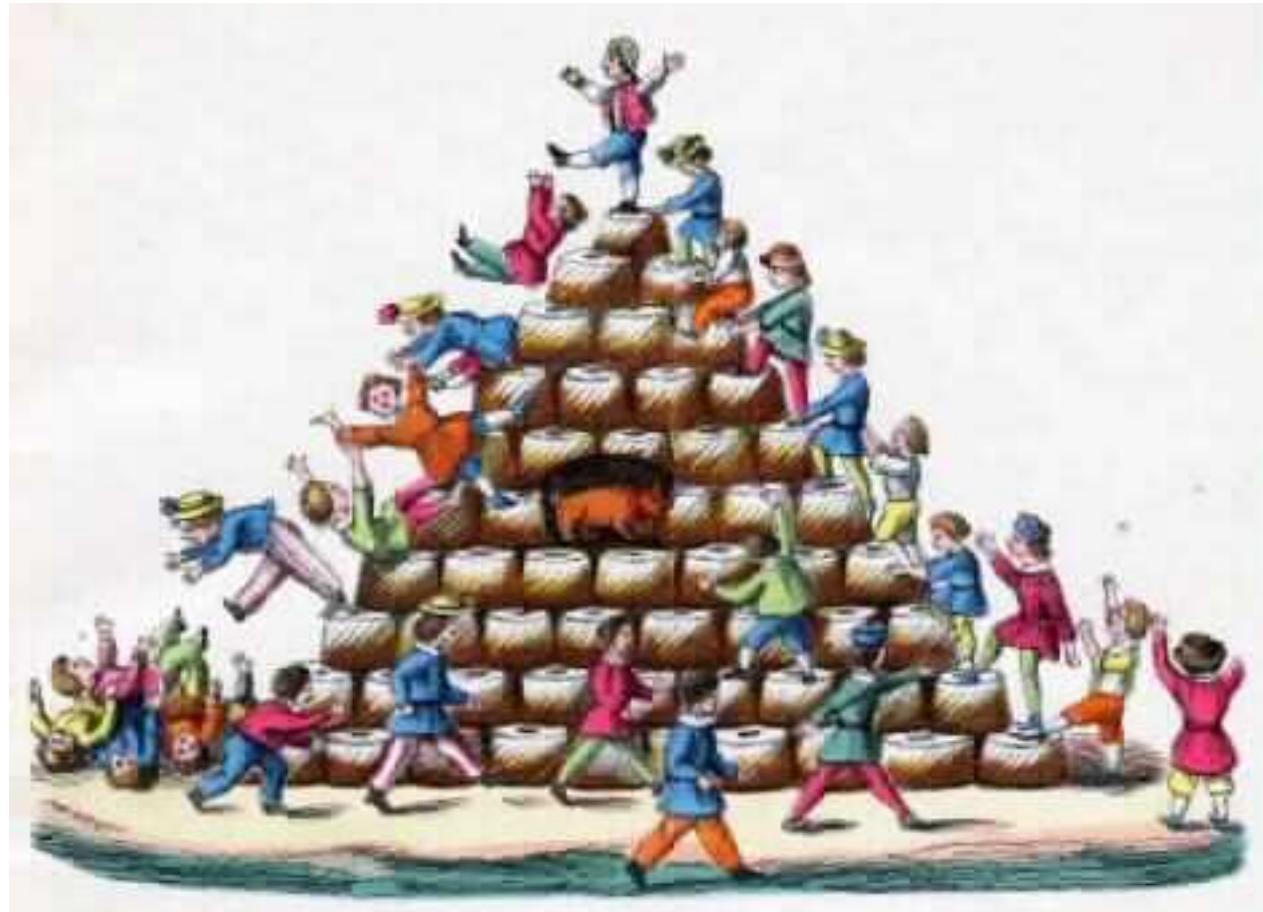
טור המשחק התחלו כולם לשיר:
"עין פקוחה, יד זריזה, זרוק טוב, תפוא
מהר, קר נשחק יפה!"

אחר קר התחלו משחקים כדורים. גראנוואלד חילק
אותם לקבוצות: "בנים ימינה, בנות שמאליה!"
הכדרים התחלו להתעופף וקנוטר שניסה לתפוא
אותם קפץ גבוהה באוויר.

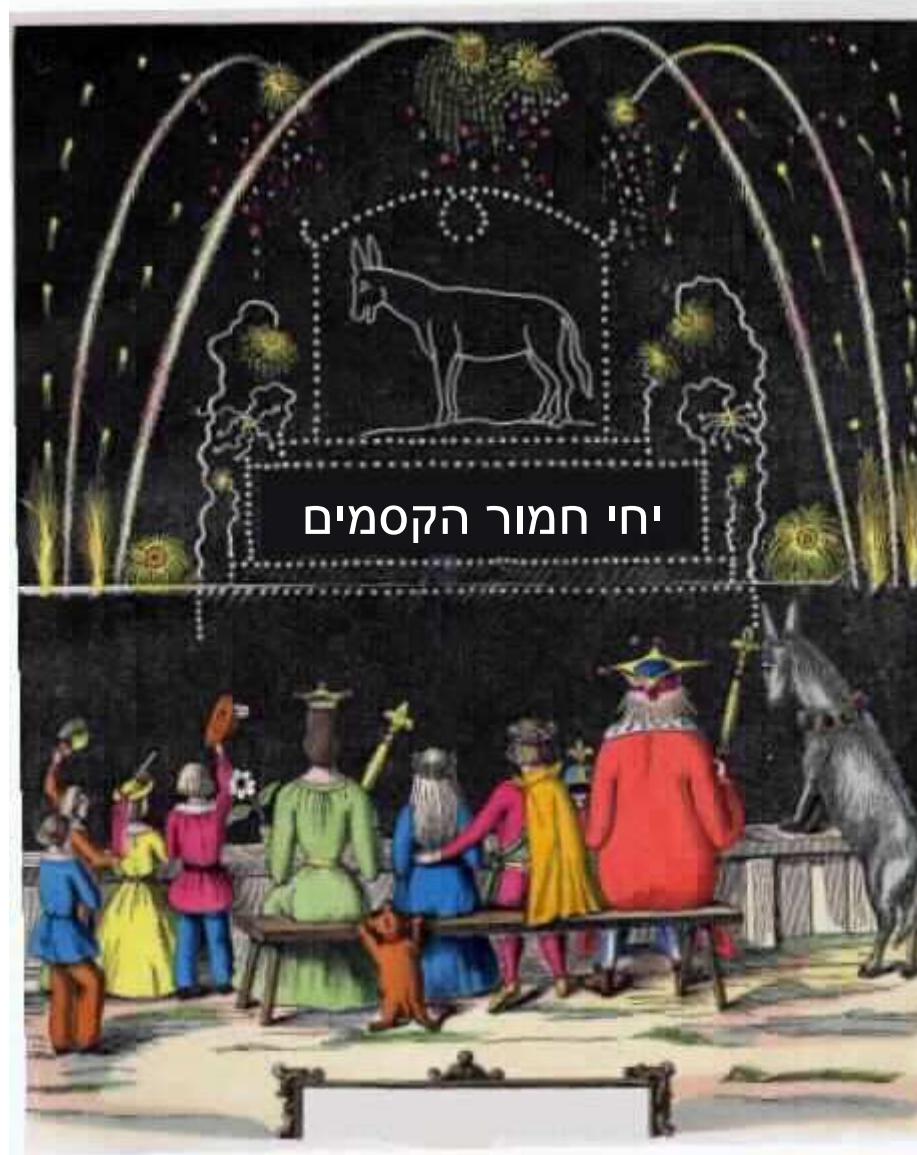
גם גראנוואלד ופנינית קיבלו כל אחד כער גדול. ילדים התישבו לשולחנות ושתו שוקו חם וחלב טרי מכוסות גדלות. השמש והירח שמחו במיוחד שככל אחד מהם קיבל גם הוא כער שלו.

אחר כך הובילו את כולם לעיר הצעדים. שם על כל בית תלויים היו שרשראות מאפה. לפני השער שמר האופה שאפה את הצעדים. הילדים תפסו את המאפה בשמחה. אפילו המלך והמלכה הצטרכו אליהם.

קנוטר עשה חור בתווך הר העוגות וישב שם תוך
אכילה, מרוצה עצמו. אך מהר מאד הילדיים גמרו
לאכול את כל העוגות.

אחרי כן הובילו את כולם להר העוגות שעמד בשדה.
עוגות מכוסות בסוכך לבן, ועליהם אפשר היה לטפס.
וכולם שררו שוב:
**"עלן למעלה, ירדן מטה. אנו עלים, אנו
ירדים, בקפיצות ובריצה!"**

ואז אמר המלך: "עכשוו תתישבו ותנוחו, כי הגיע זמן של זיקוקי די-נור."